

RIDIKAITĖ EGLĖ

Dailininkė, tapytoja Eglė Ridikaitė gimė 1966 m. rugpjūčio 27 d. Kupiškyje. 1973–1977 m. mokėsi Marijampolės 5-oje vidurinėje, 1977–1982 m. – Marijampolės Jono Jablonskio vidurinėse mokyklose, 1982–1986 m. – Kauno Stepo Žuko taikomosios dailės technikume. 1991–1997 m. studijavo tapybą Vilniaus dailės akademijoje. Nuo 1986 m. gyvena ir kuria Vilniuje. 1996 m. stažavosi Paryžiuje, 1998 m. – Stokholme. Tapyboje naudoja grafiti stilių ir autorinę techniką: pridengusi drobę iš anksto paruoštais rankų darbo trafaretais, keliais sluoksniais purškia aerosolinius dažus, kol išgauna tinkamus atspalvius ir faktūrą. Nuo 1993 m. dalyvauja parodose Lietuvoje ir užsienyje. Surengė 14 autorinių parodų: Vilniuje (1999, 2000, 2007, 2014, 2015, 2016), Marijampolėje (2002), Kaune (2009), Panevėžyje (2011, 2015), Lenkijoje (2014), Kupiškyje (2017), Klaipėdoje (2018). Dalyvavo kolektyvinėse parodose užsienyje: Vokietijoje (1997, 2000), Austrijoje (1999), Švedijoje (1999), Latvijoje (2003, 2008), Estijoje (2004), Kinijoje (2006, 2017), Makedonijoje (2007), Lenkijoje (2007). Dailininkės darbų yra Lietuvos Nacionalinės dailės galerijos, Modernaus meno centro, „Lewben Art Foundation“ ir privačiose kolekcijose. 2020 m. pradėjo bendradarbiavimą su didžiausiu pasaulyje meno portalu „Artsy“.

E. Ridikaitė 2014 m. tarptautinėje meno mugėje „ArtVilnius“ už tapybos darbų ciklą „Palikimas: bobutas skaralas“ išrinkta geriausia mugės dailininke. Už Vilniui skirtą parodą „Atėjai, pamatei, išėjai: kultūringos grindys“ apdovanota Vilniaus miesto savivaldybės mero premija (2017). Lietuvos Respublikos Vyriausybės kultūros ir meno premija (2018), Lietuvos nacionalinė kultūros ir meno premija už kultūros paveldo aktualizavimą šiuolaikinėje tapyboje (2020).

Eglė Ridikaitė apie Kupiškyje praleistas vasaras: *„Kai mama gavo darbą Marijampolėje, persikėlėme į šį miestą, bet visos vasaros bėgo pas senelius, tad širdis ir kūnas liko Kupiškyje. Šeimoje buvo keturi beveik pametinukai, tada – tarpas, paskui gimiau aš ir dar viena sesė. Vienas brolis žuvo. Mudvi su močiute eidavome tvarkyti kapo. Ten puoselėjau savo sodą – rūtas ir kitas gėles prižiūrėjau. Turiu mintį tapyba įprasinti kapų temą. Laikas, praleistas pas senelius, niekada neišblės iš atminties. Senelis nebuvo meilutis, toks kaip močiutė. Jis buvo atsvara. Geras, bet gerumo nerodė. Vaikas būdamas piemenavo. Kai vilkas suėdė avi, ūkininkai taip jį primušė, kad atsirado kuprelė. Miegodavo geležinėje lovoje su įdubimu ties kuprele.*

Močiutė turėjo tris seseris. Viena gyveno Šiauliuose, kitos dvi – vienkiemiuose prie Kupiškio, tik baba – miestelyje. Mes ir vaikščiodavome pas jas pirmyn atgal. Pavažiuoji pakeleivine, eini šešis kilometrus. Paskui teta arkliu ar motociklu nuveža atgal prie autobusų stotelės. Viename kaime būdavo daugiausia pusbrolių ir pusseserių, man su jais labiausiai patikdavo leisti laiką. Sėdim dešimt vaikų prie stalo ir laukiam išsižioję bulvinių blynų, košės ar lašinių. Mėgdavau anksti keltis, su teta vežimu dardėti į pieninę pristatyti pieno. Mokiausi melžti karves, sunkiai pataikydavau į kibirą. Ravėdavau daržus, teta duodavo dešimt rublių, būdavo džiaugsmo. Patiko minti šieną, nemėgau grėbti. Vakaris veždavome šieną. Atsiguli ant vežimo ir dainuojai. Tas kelias namo – pasaka. Šienas kvepia, arklys neskubėdamas kinksnoja, žiebiasi žvaigždės... Miegodavome ant šieno, daržinėje. Aš buvau viena iš jaunesnių, į šokius – iš Kairių kaimo į Šimonis – lydėdavau pusseseres ir pusbrolius.“ (<https://www.moteris.lt/lt/veidai/g-65067-menininke-egle-ridikaite-bandau-sukisti-savo-gyvenima-i-remus-buti-normali-bet-nezinau-nepavyksta>)